1 De schoenmaker uit Ierland

1 Er was eens een schoenmaker. Hij heette Douglas. Hij woonde lang geleden in Dublin, de hoofdstad van Ierland. Hij maakte schoenen van stof en leer. Schoenzolen maakte hij lekker stevig met houten plaatjes en spijkers. In zijn werkplaats lag een houten vloer.
Douglas had iets ontdekt: door de spijkers maakten zijn voetstappen klik-klakgeluiden op de vloer. Door te huppelen maakte hij muziek. Huppelen werd dansen. Tapdansen om precies te zijn. Douglas werd beroemd in Ierland; hij leerde steeds meer Ieren tapdansen.
Tapdansen en schoenen maken maakten Douglas gelukkig.

2 De monniken hadden over de tapdansende schoenmaker gehoord.
Doordat zij een streng leven leidden, keurden ze muziek en dans af. Vaak werd er wild met de armen gezwaaid, waardoor dansen op een gevecht leek voor hen.
Daarom vonden ze dat tapdansen verboden moest worden. Dit leek onmogelijk; de bevolking hield ondertussen van de tapschoenen van Douglas.
Douglas' tapdans bleek anders dan verwacht: snelle stappen, nauwelijks bewegende armen en tapschoenen die klonken als muziekinstrumenten.
Ieren dansten met Douglas mee. Stappen gingen precies gelijk.
De monniken zagen de kracht en de blijheid, die de tapdans bracht. Ze besloten tapdansen niet te verbieden.
Eén monnik was het daar niet mee eens. Het verbod was zijn plan geweest.
Boos stapte hij naar voren en zei streng: 'Goed, tapdansen mag. Maar ik stel dat alleen Ieren het mogen leren. Niemand anders. Begrepen?'
Douglas hoefde zich hierover geen zorgen te maken: hij kende alleen maar Ierse mensen.

3 Op een dag kwam er een Nederlandse koopman naar Dublin. Zijn knappe dochter Abigail reisde met hem mee, ze wilde Ierland leren kennen. Ze was genoemd naar haar Ierse moeder, die gestorven was. Ze had lange rode haren en een stralende lach. Een echte dame met deftige hakschoenen.
Eén hakje was een beetje los gaan zitten, daarom stapte ze de werkplaats van de schoenmaker binnen.
Douglas was op slag verliefd op Abigail.
Trouwen met Abigail zou Douglas nog gelukkiger maken.
Hij wist alleen niet hoe hij haar ten huwelijk zou vragen.
Ze spraken af dat de schoenen de volgende morgen opgehaald konden worden.
Terwijl Douglas het hakje met lijm repareerde, kreeg hij een idee: hij ging hele speciale tapschoenen voor Abigail maken; geen normale zwarte, maar witte.
Douglas gebruikte deze keer ijzeren plaatjes. Met een hamer sloeg hij ze plat en maakte ze onder de zolen vast.
Toen pakte hij de schoenen vast en liet ze dansen op tafel.
De muziek die hij hiermee maakte was de mooiste muziek, die Douglas ooit met tapschoenen gemaakt had.
Hij had tot diep in de nacht doorgewerkt en viel ter plekke in slaap.

4 Abigail was die ochtend de eerste klant. Douglas pakte de nieuwe tapschoenen en knielde voor haar. 'Wil je met me trouwen?' vroeg hij. Abigail zei: 'Ja.'
Ze trok de schoenen aan en kon als vanzelf tapdansen. Verliefd keek ze naar Douglas.
Kort daarna trouwden ze en vierden feest. Alle genodigden dansten op tapschoenen.
Het feest werd verstoord door de strenge monnik. Had hij niet gezegd dat alleen Ieren mochten tapdansen? Nu mocht Abigail niet in Ierland blijven.
De arme schoenmaker mocht zijn vrouw wegbrengen tot aan de veerboot.
Daar moest de veerman ervoor zorgen, dat Abigail het land verliet.
Wat waren ze verdrietig. Abigail huilde.
Douglas kon niets meer zeggen. Wat moest hij zeggen?
Beannacht mo ghrá? Dat is 'vaarwel mijn liefste' in het Iers. Nee, hij kon geen afscheid nemen.

© Kinheim Breinboek • Pien wil de wereld zien deel 1

5 De zee kwam in zicht. Abigail en Douglas konden de veerboot al zien.
Toen ze dichterbij kwamen, zagen ze een houten vloer op de kade. Door trapjes rondom leek het op een podium. Daar bleven Abigail en Douglas staan.
Een oude man met grijze haren en een lange baard kwam naar hen toe. Hij droeg een lang gewaad van het donkerste blauw; het hing bijna tot op de grond.
'Ik ben de veerman en ik weet wie jullie zijn' zei hij.
Via het trapje liep hij de vloer op. Zijn schoenen maakten klik-klakgeluiden.
'Uit Dublin' zei hij, terwijl hij één schoen naar voren stak. Hij glimlachte geheimzinnig.
Hij opende een dik boek en legde het voor zich op de vloer. Uit zijn wijde mouw verscheen een toverstok. De veerman was een tovenaar. Hij kende het verhaal over de tapdansende schoenmaker. Hij hield zielsveel van muziek, die gemaakt werd met tapschoenen.
'Kom op de vloer staan en stop met huilen', zei hij. 'Jullie zullen voor altijd samen zijn en naar elk land van de wereld kunnen reizen.'
'Maar hoe dan?' vroeg Douglas.
'Ik ken een toverspreuk waarmee tapschoenen betoverd kunnen worden', antwoordde de veerman.
'Je hoeft de volgende spreuk maar op te zeggen om van de ene plek naar de andere plek op de wereld te zweven.

Rince, bróga, rince. Tá an domhan ag do chosa.
Rince, cailín, rince. Ansin, ní gá duit a íoc.

Reizen met tapschoenen wordt werkelijkheid als het klikt tussen jullie. Daarbij moeten de passen precies gelijk gaan en de muziek moet goed klinken.'

6 De betoverde tapdans werd geopend. Langzaam zweefden ze de lucht in. Beneden zagen ze alles steeds kleiner worden.
De veerboot en de houten vloer werden stipjes, weggetjes werden streepjes, rivieren werden kronkellijntjes.
De zee zag er van bovenaf geweldig uit.
Even later kwamen ze tot stilstand bij een veld in Nederland.
Op een bord stond: 'Te koop, bouwgrond'.
Betoverde tapdansles geven met Abigail aan zijn zijde, maakte Douglas het gelukkigst, zijn verdere leven lang.

Een paar jaar geleden was juf Lotte, van basisschool De Kleine Wereld, het antieke bureau in haar nieuwe klaslokaal aan het opruimen. In een oude doos vond ze twee witte schoentjes. Daar lag een papiertje bij met zinnen die ze niet begreep.

Opdracht 1

Je hebt een verhaal over Ierland gelezen.
Welke vier foto's horen bij Ierland? Zet een kruisje in het rondje.

○

○

○

○

○

○

Opdracht 2

Wat zijn de belangrijke woorden in het verhaal? Schrijf er minstens zes op.

_____	_____	_____
_____	_____	_____
_____	_____	_____

Waar gaat het verhaal over? Maak met deze woorden drie zinnen.

_____

_____

_____

Opdracht 3

○ *De monniken zagen de kracht en de blijheid, die de tapdans bracht...*

In het verhaal kun je lezen wat de monniken van dansen en muziek vinden. Wat vind jij?

Dansen is alleen voor Ieren	○ mee eens	○ geen mening	○ niet mee eens
Dansen kan zonder muziek	○ mee eens	○ geen mening	○ niet mee eens
Dansen maakt mensen blij	○ mee eens	○ geen mening	○ niet mee eens

Opdracht 4

Bespreek met andere kinderen jouw mening of schrijf het hieronder op.
Waarom heb je mee eens of niet mee eens aangekruist? Of heb je geen mening?

_____

_____

_____

© Kinheim Breinboek • Pien wil de wereld zien deel 1

Opdracht 5

☐ *Ik ben de veerman en ik weet wie jullie zijn.*

In het verhaal kun je lezen hoe de veerman eruitziet. Lees het nog eens goed hoe de veerman eruitziet en maak er een tekening van.

Opdracht 6

De toverspreuk van de veerman is Ierse taal.
Het betekent:

Dans, schoenen, dans. De wereld ligt aan de voeten.
Dans, meisje, dans. Zo hoef je niet te boeten.

Verbind de Ierse woorden met de Nederlandse woorden door een lijn te trekken.

meisje	domhan
wereld	bróga
voeten	chosa
schoenen	cailín

Opdracht 7

Kun jij tot tien tellen in het Iers? Als je de woorden hardop leest, herken je misschien de cijfers. Schrijf de woorden achter de juiste cijfers.

seacht - aon - naoi - dó - ocht - ceathair - cúig - tri - sé - deich

1 _____ 6 _____
2 _____ 7 _____
3 _____ 8 _____
4 _____ 9 _____
5 _____ 10 _____

Weekopdracht

Ga via link.kinheim.com/bpwa1 naar het filmpje over tapdansen.
Kijk goed naar de 'moves' en bedenk samen een dansje met tapschoenen.
Draag schoenen met harde zolen, zet de spot aan en voer jullie dansje uit op een houten vloer.